

Povestea cimpanzeului Bobiță, a dovlecelului rătăcit și a băiețelului din ultima bancă

Of, dar oare nu ați auzit de Cimpanzeul Bobiță?

Cum e posibil așa ceva?

Bobiță e de departe cel mai simpatic cimpanzeu.

E chiar el, cel care a alungat boala dintr-un oraș din România.

Dar asta e altă poveste.

O poveste ceva mai veche. O poveste cu frunze colorate, dar și cu Virusache.

Cine e Virusache vă întrebați? Un virus rău și urâcios care i-a ținut pe oameni în case, obligându-i să fie triști și urâcioși la rândul lor.

Dar Bobiță, cu ajutorul copiilor, i-a venit de hac, alungându-l.

Dar, v-am zis, asta e altă poveste!

Povestea noastră, acum, este despre cum Cimpanzeul Bobiță, așa simpatic cum e el, a ajuns tocmai în Sibiu.

A venit de peste mări și țări în căutarea unui loc liniștit, în care să își poată face prieteni. Pentru că, așa e, toți avem nevoie de prieteni.

Unii povesteau că Bobiță ar fi fugit de oamenii răi care începuseră să taie pădurile, denumite **junglă** în Africa.

Dar vedeți voi, în Africa, în junglă, era casa lui Bobiță și a familiei sale, iar când oamenii au început să taie copacii, toate animalele au fost nevoite să fugă de acolo.

Și iată așa a ajuns Bobiță într-un loc aproape de parcul Sub Arini, cu copaci verzi și apă rece și bună.

Era vară, era soare, și cât era ziua de lungă Bobiță al nostru se plimba, mânca frunze, bea apă, dormea la umbra unui copac. Din când în când, își cumpăra câte o sticlă de lapte proaspăt de la automatul din colț și îl bea dintr-o înghițitură, așa de mult îi plăcea laptele.

Oamenii se obișnuiseră cu Bobiță și știau de pasiunea lui pentru pictat, de aceea continuau să îi aducă pensule, vopseluri colorate și hârtii așa încât el să poată picta în voie.

Dar iată că venise toamna și începu să se lase frigul. Copiii mergeau deja la școală și nu mai aveau timp de Bobiță, care era tot mai singur. Nu mai prea avea cu cine să povestească, iar noaptea tremura de frig, pentru că, după cum bine știți, dormea într-o căsuță fără centrală electrică.

Într-o dimineață pe când mergea spre automatul de lapte, Bobiță dădu de un dovlecel micuț și zâmbitor, care părea singur și abandonat.

“Dar tu ce cauți aici, dovrelele?” , întrebă Bobiță, care pe lângă limba română și cea lugandeză, vorbea și limba dovrelelor.

- “Iaca, m-am rătăcit și m-am pierdut de părinții mei.”
- „Nu vrei să locuiești cu mine?”
- „Ar fi o idee bună, zâmbi simpaticul dovrelele.”

Iar Bobiță îl luă cu el.

Seara, dovrelele îl întrebă pe cimpanzeu:

- „Bobiță, mă ajuți să scriu o scrisoare să o trimit la părinții mei? Să le spun că mi-e dor de ei. Vezi tu, aș scrie chiar eu, dar nu am mânuțe. Și fără mânuțe, nu poți scrie scrisori.”
- „Aș vrea, dragul meu dovrelele”, răspunse Bobiță, „dar, din păcate...mi-e rușine să îți spun, din păcate nu știu să scriu! Nu m-a învățat nimeni.”
- „Of, dar asta se rezolvă, aici la noi toți copiii care vor pot merge la școală. Să faci bine mâine să te duci să te înscrii la școală. Sunt mulți, mulți copii acolo, cu siguranță vor găsi și pentru tine un locșor într-o bancă. Și sigur vei învăța să scrii și să citești.”

A doua zi Bobiță merse la școală. Prima dată, o tanti de la ghișeu îl puse să completeze o cerere dacă vrea să facă școală acolo. Dar Bobiță nu știa să scrie, deci era imposibil să scrie o cerere.

- “Iar cererea trebuie pusă într-o folie plasticată într-un dosar plic”, zise tanti de la ghișeu. „Și semnată de ambii părinți.”
- „Dar părinții mei au rămas în Africa”, zise Bobiță! „Nu i-am mai văzut de mult, de când a trebuit să fugim de oamenii care tăiau pădurile. Nu mai știu nimic de ei.”

Noroc că tocmai atunci trecea o învățătoare de treabă pe acolo, care înțelese imediat situația. Îl luă pe Bobiță și îl duse la clasa ei.

În ultima bancă, stătea un băiețel mai firav, care părea trist.

Bobiță se așeză cu el în bancă. Imediat se împrieteniră.

În fiecare zi, băiețelul îl învăța pe cimpanzeu să scrie și să citească, iar cimpanzeul îi povestea basme și tot felul de pățanii din țara lui, o țară supranumită Perla Africii.

De fapt Bobiță era atât de harnic, încât nu ieșea niciodată în pauze afară din clasă. Stătea să învețe și făcea exerciții de scris sau desena cu talentul lui ieșit din comun. Se mira pentru că de fiecare dată colegul lui de bancă, băiețelul cel firav pe numele lui Răducu, se întorcea trist din pauze.

- „De ce ești mereu supărat când te întorci din pauză?”, îl întrebă Bobiță.
- „N-am nimic, totul e în regulă”, răspundea Răducu.

Dar era cât se poate de clar că ceva îl supăraseră.

Într-o zi, cimpanzeul Bobiță se furișă în pauză afară, tare curios fiind să vadă de ce Răducu se întoarce mereu trist înapoi în clasă.

Nu mică îi fu mirarea când văzu un grup de elevi mai mari care îl tachinau pe Răducu. Făceau glume proaste despre faptul că purta ochelari și era mai firav, ba chiar îl împingeau amenințător râzând de el.

Văzând asta, Bobiță al nostru nu se putu abține și din două salturi ajunse între băieții nesuferiți, apărându-l pe colegul său de bancă.

- “De ce nu vă luați și voi de cineva de seama voastră?” Îi întrebă cimpanzeul amenințător.

Toți o rupseră la fugă, iar din ziua aceea nu îl mai deranjară pe Răducu. Iar acesta începu să fie mai vesel și mai prietenos cu toată lumea.

- „Dar copiii care nu au un cimpanzeu care să îi apere? Ei ce ar putea face?”. Îl întrebă într-o zi Răducu pe Bobiță.

- „Hmmm...”, se gândi Bobiță oftând.

Ajuns acasă îl întrebă pe prietenul său dovrelecelul același lucru.

- “Cum ce?” Răspunse dovrelecelul cel simpatic. „Să mergă urgent la învățătoare iar apoi să povestească acasă ce s-a întâmplat, fără nici o rușine!”

- „Dar vezi tu, de multe ori la copii le e teamă să spună că sunt tachinați! Și le e rușine să vorbească despre asta acasă.”, mormăi Bobiță.

- “Foarte rău că e așa”, răspunse dovrelecelul. „Să faci bine să le spui tuturor copiilor că nu e deloc rușine să vorbești despre **bullying**.”

- “Despre ce?” întrebă umit cimpanzeul.

- „**Bullying**, așa i zice. Așa se numește lucrul ăsta urât, atunci când unii copii râd de ceilalți sau îi tachinează. Dar prin asta, de fapt, ei doar arată că au nevoie de atenție și de prieteni.”

- „Hmmm”, mormăi din nou Bobiță, iar apoi continuă: “Uite, tu nu ai râs de mine că nu știam să scriu și să citesc. Ba chiar m-ai îndrumat să merg la școală, iar acum că am învățat să scriu și să citesc, putem să scriem o scrisoare către familia ta de dovreleci. Și da, ai dreptate cu bullyingu’ ăsta sau cum îi zice”

Zis și făcut!

A doua zi, toți copiii din școală aflară de la Răducu și de la Bobiță că nu e deloc în regulă să râzi de alți copii și să îi tachinezi și că dacă cineva îți face așa ceva, trebuie neapărat să vorbești cu învățătoarea ta și să povestești acasă despre asta.

A, și încă ceva, ghiciți ce! Pornind de la scrisoarea scrisă de Bobiță, dovrelecelul cel simpatic își găsi părinții și surorile și verișorii.

Dar asta este o altă poveste. O poveste despre puterea nebănuită a scrisului.

Deocamdată e timpul să încheiem povestea asta a noastră, povestea despre inimosul cimpanzeu Bobiță, simpaticul dovrelel răătăcit și băiatul cel firav din ultima bancă.

Gata, sfârșit!

.....

Povestea de mai sus s-a născut în urma proiectului educațional **“Identitate în diversitate (O nouă poveste)”**, implementat de Asociația BIS.

.....

În cadrul proiectului, 250 de copii din municipiul Sibiu PLUS alți 150 din mediul rural și mic-urban au vizionat un spectacolul de teatru din seria POVEȘTILOR AFRICANE, cu Shama Leah și Andrada Grosu. Inspirați de ce au văzut, ei au desenat și au scris sub îndrumarea cadrelor didactice.

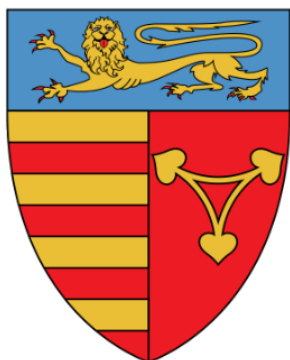
Povestea rezultată poate fi folosită la liber, în scopuri educative, sub rezerva menționării entității care a implementat proiectul (Asociația BIS) și a folosirii siglei BIS Teatru (contact: bisteatru@gmail.com).

Acțiunile din municipiu au fost cofinanțate de PRIMĂRIA MUNICIPIULUI SIBIU, prin Agenda Educațională.

Acțiunile din rural și mic-urban au fost cofinanțate de CONSILIUL JUDEȚEAN SIBIU prin Agenda pentru cultură și dezvoltarea comunității.

Acțiune cofinanțată de

Consiliul
Județean
Sibiu

